

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

ကြယ်စင်ပျား

မာယာကုဇ နေယာကုဇ

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

ကောင်းကင်မှာ တိမ်ညိုတွေမည်းမည်းမှောင်
လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုစို
မာယာကုဋေ လျှာကုဋေနဲ့
ချစ်ခြင်းကို ဖွဲ့နှောင်ဖြားယောင်းကြတယ်။
မြယွန်းမိုရ်

တောဟေဝန်မှာ သမင်မတွေများ တယ်။
မုသားပျားရည်လူးသော မြက်ချိုချို။
အဆိပ်ကိုမှ မျိုချချင်သူတွေ။
ဘုန်းခေတ်

အခန်း(၁)

မြယွန်းမိုရ်။

ရွာမှာ တော့ ပွဲဆူအောင်လုပ်သည့် မိန်းကလေး။

ရုပ်ကလေးချောသလို စာဖတ်သည့် မိန်းမလေးမို့ လူကုန်ကူးတာတွေ ဘာတွေကို သူမ သေသေချာချာ ဂဃဏန ဖတ်ဖူးသည်။

လူကုန်ကူးသည့် နည်းလမ်းတွေ၊ လမ်းကြောင်းတွေကို ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ စာတွေထဲမှာ သူမ ဖတ်ရသည်။

သို့သော် တစ်ရွာလုံးနှင့် တစ်ယောက် ဆိုသလိုပါပဲ။ မူလတန်း ကျောင်းလောက်သာ ရှိသည့် သူမတို့ ရွာမှာ အပြောကောင်းလျှင်၊ ယုတ္တိရှိလျှင် ယုံလိုက်ကြသူက ခပ်များများ။

မြယွန်းမိုရ် တစ်ယောက်သာ ရွာကို ဆွမ်းဆန် လာခံတတ်သည့် အဘွားသီလရှင် တွေနှင့် ရင်းနှီးလို့ မြို့မှာ ကျောင်းတက်ခွင့် ရခဲ့တာ။

ယခုဆို ဆယ်တန်း ဖြေပြီးခဲ့ပြီပေါ့။ အောင် မအောင်တော့ မသိသေး။

။

တောသူမလေးမို့ အသက်ကတော့ (၁၈)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်းထား နောက်ကျတာကိုး။

သူမတို့ ရွာက လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းကတော့ ခပ်ရှားရှား။ လယ်ပိုင်၊ ကိုင်းပိုင်က ခပ်နည်းနည်း။ အလုပ်သမားတွေ၊ လူသား အရင်းအမြစ် တွေကပဲ အလျှံပယ်။

သည် တော့ ပိုနေသည့် လူတွေက ရန်ကုန်တက် အလုပ်လုပ်ကြ။ ထိုင်းတို့ ၊ စင်ကာပူတို့ ကို ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြံစည် စိတ်ကူးကြတာ မဆန်း။

"မုဒုံဘက်မှာ ရော်ဘာစေး ခြစ်ရမယ်။ ငါးကန် စောင့်ရမယ်။ လယ်တွေ၊ ကိုင်းတွေ လုပ်ရမယ်"

ဆိုပြီး ထွက်သွားကြသူတွေလည်း မနည်း။ အဆင်ပြေလေလား၊ မပြေလေလားတော့ မသိ။ သည် လိုပဲ ထွက်သွားလိုက်ကြတာ သူမတို့ ရွာမှာ လူဦးရေပင် တော်တော် လျော့သွားပေ၏။

ဒါကြောင့် မြယွန်းမိုရ်တို့ ဆရာမက စာသင်ရင်းနှင့် ပြောပြခဲ့ဖူးတာ။

"မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူဦးရေ သန်း(၆၀)လို့ ခန့်မှန်းထားတာ။ တကယ်လည်း သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ရော (၅၁)သန်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျန်တဲ့ (၉)သန်း ဘယ်ရောက်သွားတယ် ထင်ကြလဲ"

"မသိပါဘူး ဆရာမ"

"သားဆက်ခြားတွေ လုပ်လို့ နှမ်းထွက်နဲ့ မှန်းချက် မကိုက်တာ နေမှာ ပါ ဆရာမ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ခပ်နောက်နောက် အဖြေကို ဆရာမက တည်ငြိမ်စွာ ဖြေကြား ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ။

"မှတ်ထား၊ နိုင်ငံရပ်ခြား၊ ရေခြား မြေခြားတွေကို ထွက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်ကြတာ။ ဟိုတုန်းက ‘သခင်မျိုးဟေ့ တို့ ဗမာ’လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ‘ကူလီမျိုးဟေ့ တို့ ဗမာ’တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ"

"သူများ နိုင်ငံမှာ သူများ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို တို့ မြန်မာ နိုင်ငံသားတွေ လုပ်ကြရတယ်။ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲလို့ ။ လူဦးရေ (၉)သန်းလုံးလုံး သူများ နိုင်ငံတွေကို ကျွန်အဖြစ်နဲ့ စီးဆင်း သွားကြရတယ်"

"ဒီကြားထဲမှာ သူတစ်ပါး လှည့်ဖြားပြီး ဖမ်းရောင်း၊ လူကုန်ကူးခံရတဲ့ ဘုမသိ ဘမသိ ဒုက္ခ သားကောင်တွေလည်း အများကြီးပဲ"

"အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရသလို ခံစားနေရတဲ့ လူကုန်ကူးခံရတဲ့ ဘဝ

မျိုး မင်းတို့ လည်း ဘယ်တော့မှ မရောက်စေနဲ့ ။ မင်းတို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း အသိပညာပေးပါ၊ စည်းရုံးပါ၊ တားဆီးပါ။"

"လူကုန်ကူးခံရတဲ့ သူလေးတွေကို ကြည့်ရင် အသိပညာ၊ ဗဟု သုတ မရှိလို့ ၊ တချို့လည်း လောဘကြီးမိလို့ ဟုတ်နိုးနိုးနဲ့ သူတစ်ပါး လှည့်စား တဲ့ မာယာကုဋေ လျှာကုဋေကို အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ယုံစားကြတာ"

ဆရာမ၏ စကားများကို ပြန်ပြီး ကြားယောင်ရင်း မြယွန်းမိုရ် လော လောဆယ် ရွာမှာ ဖြစ်နေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မသင်္ကာ ဖြစ်မိသည် ။

ရွာထဲမှ ဒေါ်ကြီးမူမူက ရန်ကုန်နှင့် ရွာကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် သဖွယ် အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးပါ။

ရွာထဲမှ ကောင်မလေးတွေကို ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာပေး၊ အလုပ် သွင်းပေးတာမျိုး လုပ်ပေးသည့် ဒေါ်ကြီးပါပဲ။

အများအားဖြင့် အလုပ်ကြမ်းတွေပေါ့။ အထည်ချုပ် စက်ရုံမှာ ၊ အထည်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ နောက် အလှပြင်ဆိုင်တွေက အစ သူကတစ်ဆင့် ပို့ပေးသည် ။

အဲ... သူ့ကိုတော့ တစ်လစာ ပွဲခပေးရပါသတဲ့ ။

ယခု ဒေါ်ကြီးမူမူနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည် ။ လူတွေက တော့ လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနှင့် ရှိုးကောင်းကောင်း ။

ကားတောင် ပါလာလိုက်သေး။ တကယ့် လူကြီးလူကောင်း လူကုံထံ ပုံစံ။

ရွာထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည် (၃)ယောက် တည်းခိုနေသည့် ဒေါ်ပုကြီး အိမ်မှာ ဆိုတာ လူမစဲ။

အလုပ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြသည် ။ ပြီးတာနှင့် ဒေါ်ပုကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားပြီး ဧည့်သည် မိန်းမ (၂)ယောက်၏ ထိုင်းတရားကို နာကြသည် ။

"ကျွန်မသမီးနဲ့ သမက်က မဲဆောက်မှာ အထည်စက်ရုံ ပိုင်တယ်။ စက်ရုံက ခုမှ ဖွင့်စဆိုတော့ အလုပ်သမား (၂၀)လောက် လိုတယ်။ ဟိုမှာက ထိုင်းအလုပ်သမားတွေ ရှိပေမဲ့ အလုပ်လုပ်တာလည်း လက်ကြောမတင်းဘူး။ လစာကျတော့လည်း အများကြီး လိုချင်ကြတာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်မြန်မာ နိုင်ငံသားတွေကိုပဲ အလုပ်သမား ခေါ်ချင်တယ် ဆိုလို့ ကျွန်မ ဒီဘက် မမူနဲ့ လိုက်တာတာ"

"ထိုင်းအလုပ်သမား တစ်ယောက်ဆို တစ်ပတ်ကို ဘတ်ငွေ (၅၀၀) လောက် ပေးရတာ။ မြန်မာငွေဆို တစ်သိန်းခွဲ၊ နှစ်သိန်း။ တစ်လဆို သူတို့ ကို ဘတ်(၂၀၀၀)လောက် ပေးရတယ်။ မြန်မာငွေ (၈)သိန်းလောက် ပေါ့"

"(၈)သိန်း ဟုတ်လား"

မြယွန်းမိုရ်က ဒေါ်ပုကြီးသမီး သီတာဇော်နှင့် သူငယ်ချင်းမို့ အိမ်ချင်းလည်း ကပ်နေတာမို့ ဒေါ်ပုကြီးအိမ် ရောက်နေခြင်းပါ။

သူတို့ ရွာသားတွေခများ မျက်လုံးတွေ လှည်းဘီးလောက် ပြူးကျယ်ကုန်ကြပါ၏။ ရွာမှာ တစ်နေ့လုံး ကိုင်းကောက်မှ နှစ်ထောင် သုံးထောင် ရတာ။

တစ်လလုံးလည်း လုပ်စရာ မရှိ။ ကိုင်းကနည်းပြီး အလုပ်သမားကများ နေတာမို့ အလုပ်နှင့် လက် မပြတ်ရေးအတွက် အလုပ်ရှင်ကို မျက်နှာချို သွေးရ ဖားရတာ။

ယခု အထည်စက်ရုံမှာ ထိုင်းတွေ တစ်လကို (၈)သိန်း ရသည် ဆိုတော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ကုန်ကြရပါ၏။

ဒေါ်ကြီးမူနှင့် ပါလာသည့် အမျိုးသမီး (၂)ယောက်မှာ အသက် (၅၀) ခန့် အရွယ်တွေ။ ရုပ်တွေ လည်း မဆိုးပါ။ ဖြူဖြူခန့်ခန့်နှင့် သူဌေးရုပ်တွေ။

နာမည်တွေကလည်း ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီတဲ့ ။ ဒေါ်ပုလဲက ရှင်းပြနေပြီး ဒေါ်သီသီက လိုအပ်တာ ထောက်ပေးသည် ။

"သမီးတို့ က စက်ရုံ ဖွင့်ခါစဆိုတော့ ငွေအရင်း အများကြီးမရှိဘူး။ ဒီတော့ ထိုင်းအလုပ်သမား မငှားနိုင်ဘူး။ မြန်မာ အလုပ်သမား လာရှာတာ"

သည် လိုလည်း ပြောလိုက်ရော သူလိုက်မယ်၊ ငါလိုက်မယ်နှင့် အလုပ်သမားဆိုတာ ချက်ချင်းပင် လူက ရာကျော်တော့မတတ်။

"အသက်ကြီးကြီးတွေ မခေါ်ဘူး။ အသက် (၂၀)အောက်ပဲ ခေါ်ချင်တာ။ နောက်ပြီး မှတ်ပုံတင်လည်း ရှိရမယ်။ တစ်ယောက်ကို လမ်းစရိတ်အဖြစ် ငွေ (၁)သိန်း ပါရမယ်"

"အင်"

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသည့် အလုပ်သမား နင်းပြားတွေကို လာပြီး လမ်းစရိတ် (၁)သိန်း ပါရမည်ဆိုတော့ အားလုံးပင် ဖင်ထိုင်သွားကြသည် ။ ဒေါ်ပုလဲက ဆက်ရှင်းပြသည် ။

"ထိုင်းကို အပေါ်လမ်းက သွားရင် လေယာဉ်ခ၊ ပတ်စပို့စ်၊ ဗီဇာတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို (၁၀)သိန်းလောက် ကုန်မှာ ။ ကျွန်မတို့ က အောက်လမ်းက သွားမှာ မို့ (၁)သိန်းပဲ ကုန်တာ။ ရှင်တို့ က များ တယ် ထင်သ

လား။ ဟိုကျ တစ်လကို (၈)သိန်း မရတောင် တစ်ဝက်တော့ အနည်းဆုံး ရမှာ ပဲ။ သေချာစဉ်းစားပေါ့။"

မြယွန်းမိရ် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ လိမ်နည်းအဆန်းတော့ မဟုတ်။ တစ်ယောက် (၁)သိန်း ဆိုတော့ အယောက် (၂၀) သိန်း(၂၀)။

ဟ သိန်း (၂၀)လည်း ယူမယ်။ လူတွေလည်း ရောင်းစားမယ်။ လူ ကုန်ကူးမယ်လား။ ရိုက်ချက်က ပြင်းလှချည်လား။

ဒေါ်ပုလဲကို မယုံကြည်တာ မြယွန်းမိရ် တစ်ယောက်တည်း။ ရွာသူ ရွာသားတွေကတော့ သူ့ထက်ငါဦး ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက်။

ဒေါ်ပုလဲက စည်းကမ်းချက်တွေ ပြောနေသေး၏။

"ကျွန်မတို့ ဒီကနေ ကားငှားသွားရမယ်။ လူတွေ (၂၀)လောက် စု သွားနေရင် လူကုန်ကူးတယ် ဆိုပြီး ရဲက မျက်စိစပါးမွေး စူးဦးမယ်။ ခေ တ်ကြီးက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူကောင်း လူဆိုးထင်၊ လူဆိုးကို လူ ကောင်း ထင်နေကြတဲ့ ခေတ်"

"ဒီတော့ ကားခွဲစီးရမယ်။ လိုင်းကားနဲ့ လိုက်တဲ့ သူက လိုက်။ ကျွန်မ တို့ ကားနဲ့ လိုက်တဲ့ သူက လိုက်ပေါ့။ လူကြီးတွေက လိုင်းကားနဲ့ လိုက်။ ကျွန်မကားနဲ့ လူငယ်တွေလိုက်။ ရှင်တို့ မှာ မှတ်ပုံတင် ရှိရမယ်။ ငွေ (၁) သိန်း ပါရမယ်။ အဲဒါ အရင်လုပ်ကြ"

ရွာသားတွေအားလုံး ပျားအုံ တုတ်နဲ့ ထိုးခံရသလို ဆူဆူညံညံ။ တိုင် ပင်ကြ ဆွေးနွေးကြနှင့် ။

တောသူ တောင်သားတွေမို့ မှတ်ပုံတင်ဆိုတာလည်း လူစေ့မရှိ။ လုပ် ကောင်းတဲ့ အရာလို့ တောင် ထင်ကြတာမဟုတ်။

မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်သည့် သူတွေလောက်သာ မှတ်ပုံတင် လုပ်ကြတာ။

ရှိကြတာ။ ရွာတွေ ဆင်းပြီး လုပ်ပေးနေသည့် ကြားကပဲ အခက်အခဲတွေ
ကလည်း အမျိုးမျိုး။

အသက်ထောက်ခံစာ၊ လဝက အိမ်ထောင်စုစာရင်း စာရွက်တွေ ရှိရ
ဦးမည်။

အချို့သော ရွာသားတွေက ကျောင်းလည်း မနေဘူး၊ လဝက စာရွက်
လည်း မရှိကြ။ သည် တော့ မှတ်ပုံတင် မရှိတဲ့ သူတွေဆိုတာ တောရွာ
မှာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲ။

ယခုလည်း ဒေါ်ပုလဲ၏ မဲဆောက် အထည်စက်ရုံသို့ လိုက်ကြဖို့ အ
ရေး ကြီးစွာသော အခက်အခဲ တွေ၊ အတားအဆီးတွေက သူတို့ ကို ဟန့်
တားထားကြပြီ။

ဇာတ်ကွက်ကတော့ လှလှပပ။

မင်းသမီး ခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးမတွေ၊ ဘယ်တော့
မျက်နှာဖုံး ကျွတ်ကျမလဲ။

မြယွန်းမိရ် သူရွာသားတွေကို ဘယ်လို တားဆီးရမလဲ။ ဒုက္ခလှလှ
ကြီးတော့ တွေ့ကြလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

မြယွန်းမိုရ် တားဆီးပေမဲ့ သူမ၏ စကားကို ဘယ်သူမှ နားမဝင်။
ဒေါ်ပုလဲ၏ မစားရ ဝခမန်း စကားတွေကိုသာ ယုံကြည်နေကြသည် ။
လူဆိုတာကလည်း လောဘသားတွေ မဟုတ်ပါလား။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့် ပဲ လူတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒုက္ခ
ရောက်နေကြရတာ။

မြယွန်းမိုရ် နီးစပ်ရာတွေကို ရှင်းပြ၏။ ဖြေဆေးထိုးပါ၏။ သို့သော်
လုံးဝ ဆေးမတိုးတော့ပါ။

ဆေးမတိုးတာမှ အိမ်က မိထွေးမကြီးက အစ။ ဒေါ်ပုလဲ၏ စကား
တွေနှင့် တစ်ရွာလုံး ယခုပဲ သူဌေးမကြီးတွေ ဖြစ်တော့မယောင်။

ရှေးလူကြီးတွေပြောသည့် ဖဆပလခေတ်က မဲဆွယ်သလို တစ်အိမ်
ထောင် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး ဆိုသည့် နှယ်။

စိတ်ကူးထဲမှာ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ကြ၊ ထော်လာဂျီတွေ ဝယ်ကြ။

ဒေါ်ပုလဲ၏ မဲဆောက်စက်ရုံသို့ လိုက်ကြဖို့ ဝက်ရောင်းသူ ရောင်းကြ၊
နွားရောင်းသူ ရောင်းကြနှင့် ။ တစ်ရွာလုံး အုံးအုံးလန်နေသည့် အထဲ မြ
ယွန်းမိုရ်၏ မိထွေး ဒေါ်ခင်လင်းလည်း ပါနေလေ၏။

မြယွန်းမိုရ်၏ အစ်မ မြလွန်းကို သူက ထည့်ချင်သည် ။ အစ်မက

လည်း ဒေသန္တရ ဗဟု သုတ ရအောင် ထိုင်းဆိုတာကြီးကို လိုက်ချင် သည်။

မြယွန်းမိရ် လူကုန်ကူးတတ်ကြသည့် မနုဿမုဆိုးတွေ၏ အကြောင်းကို ဆောင်းပါးတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်သတင်းတွေ ကိုး ကားပြီး ပြောပြပေမဲ့ သူမ၏ စကားကို မည်သူမျှ အရေးလုပ်ပြီး ဆုံး အောင် နားမထောင်ချင်ကြ။

အိမ်မှာ လည်း တဆူဆူ။ ရွာထဲမှာ လည်း တဆူဆူ။ အဖေကလည်း ထိုင်းတရားကို တော်တော် ယုံကြည်နေပြီ။ ဘုရားဟောလောက်ကို ယုံကြည်နေကြတော့ အိမ်မှာ မဲက ၃မဲ၊ ၁မဲ။

အဖေ၊ မိထွေးနှင့် အစ်မမြလွန်းက တစ်ဖွဲ့။ မြယွန်းမိရ်က တစ်ယော က်တည်း။

မြယွန်းမိရ် ဆရာမဆီမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည့် ယမင်းမြတ်အေးရဲ့ ‘အိပ်မက်ချိုချို ဘဝခါးခါး’ စာအုပ်ကို ကိုးကားပြီး ပြောပြပေမဲ့ ဘယ်သူ မှ မယုံကြည်ကြ။

အိမ်ကလူတွေကို စည်းရုံးမရတော့ ရွာထဲက သူငယ်ချင်းတွေကို တားဆီးရ၊ ပြောပြရ ပြန်ပါသည်။

"အမျိုးသားစာပေ (လူငယ်စာပေဆု)ရတဲ့ စာအုပ်ပါ။ တကယ့် အဖြစ်မှန်တွေကို ပညာပေး အနေနဲ့ ရေးထားတာ။ ဇာတ်လိုက်တွေ အများကြီးပါတယ်။ မင်းသား မင်းသမီး (၂)ယောက်တည်းပါတဲ့ ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညား ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။"

ဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ ဘုန်းကျော်၊ အေးမြ၊ သင်းမြတ်ခိုင်ဆိုတဲ့ လူငယ် လေးတွေ အကုန်လုံး လူကုန်ကူး ခံရပြီး ထိုင်းမှာ ဒုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး

ရောက်ကြတယ်။ ဘုန်းကျော်က (၁၆)နှစ်သားလေးနဲ့ လူကုန် အဆင့်ဆင့် ကူးခံရပြီး ထိုင်းငါးဖမ်း စက်လှေပေါ်တွေရောက်၊ စက်ရုံတွေရောက်၊ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတွေ တွေ့ကြုံရပြီး နောက်ဆုံး မဲဆောက် အမှိုက်ပုံကြီးထဲမှာ ရှာဖွေ၊ စားသောက်ရတဲ့ ဘဝထိ ဆိုးရွားခဲ့တယ်။

"အို သူတို့ က ရမ်းသန်း လိုက်သွားကြတာကိုး။ ငါတို့ က အခြေအမြစ်ရှိရှိ လိုက်သွားမှာ ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ နင်မလိုက်ချင်နေ၊ ငါတော့ လိုက်သွားမယ်။ ဟိုဘက်ရွာက မဝင်းမြင့်ဆို ထိုင်းသွားပြီး ကလေးထိန်းလုပ်တာ (၂)နှစ်၊ (၃)နှစ်ရှိသေး။ မိဘတွေကို အိမ်ပြန်ဆောက်ပေး၊ နွားဝယ်၊ လယ်ဝယ်နဲ့ အရမ်း ကြီးပွားသွားကြတာပဲ"

"တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေတာကိုပဲ ကြည့်မနေနဲ့ ။ အဆင်မပြေဘဲ ရောင်းစားခံရတဲ့ သူတွေလည်း ဒုနဲ့ ဒေး"

"တော် တော်၊ နင်က အကောင်းဘက်က မတွေးဘူး။ အပျက်ဘက်ကပဲ တွေးတယ်။ သွားမှာ ကလည်း အယောက် (၂၀)။ ကိုယ့်ရွာသားတွေ ချည်းပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖေးမ၊ ကူညီနိုင်တယ်လေ။ သွားရမှာ ကျတော့လည်း ဒေါ်ပုလဲသမီးရဲ့ စက်ရုံမှာ ။ ဘာပူစရာ လိုသလဲ။ (၁)နှစ်၊ (၂)နှစ်လောက် လုပ်လိုက်ပြီး ရွာမှာ သူများ ထက်ပိုပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ ။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် (၁)နှစ်လောက် သွားလုပ်လိုက်ရင် သိန်း(၁၀၀) လောက် ရမယ်။ သိန်း(၁၀၀)ဆို တို့ တွေမှာ အကောင်ပဲ။ ထွေလာဂျီဝယ်၊ ဆိုင်ကယ်ဝယ်၊ အိမ်ပြင်၊ ရွှေလေး ငွေလေးဝယ်။ အလှူလေး အတန်းလေးလုပ်။ အိုး လူဖြစ်ကျိုး နပ်သွားမှာ ပဲ။

ဒေါ်ခင်လေး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေတော့ အဖေကလည်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။ မြလွန်းကလည်း သူ့အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လို့ ။

"ရွာမှာ နေရင် ထန်းရည်သမား၊ အရက်သမားတွေနဲ့ ပဲ ညားမှာ ဟ။

မဲဆောက်စက်ရုံ လိုက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့မှ ငါက ရုပ်ချောတော့ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ မန်နေဂျာတွေနဲ့ ရရင် ရနေမှာ ။ ဟီဟီ"

ဪ ခုကွ ခုကွ။ သားတစ်သာမြင်၊ ကျော့ကွင်းမမြင် တတ်ကြတာ လား။

ဒေါ်ပုလဲတို့ ကလည်း ပါးသည် ။ ရွာမှာ လူစုဖို့ (၂)ရက်ပဲ အချိန်ပေး သည် ။ ကြာကြာနေလျှင် သတင်းတွေပျံ့ပြီး ရဲဖမ်းမှာ စိုးလို့ လားမသိ။

"လူအယောက် (၂၀) မရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ နယ်ဘက်က ကျန်တဲ့ သူ ခေါ်မယ်။ လမ်းမှာ (၃)ရက်လောက် သွားရမှာ ။ မြဝတီဘက်က ကူးရင် ပိုနီးတယ်။ ရဲကင်းတွေလည်း နည်းတယ်။ ဒီ လိုပဲ ပေးကမ်းပြီး စခန်းသွားရမှာ ပဲ"

ရွာက လူတွေကတော့ မြဝတီဆိုတာလည်း မသိ၊ မဲဆောက်ဆိုတာ လည်း ခုမှ ကြားဖူးတာ။ ကော့သောင်းတွေ၊ ရနောင်းတွေတော့ နည်း နည်းကြားဖူးသည် ။

သူတို့ သိတာ ထိုင်းရောက်လျှင် လစာကောင်းကောင်း ရမည်။ ရွာ ပြန် မျက်နှာပန်း လှမည်။ သူဌေးဖြစ်မည်။ ဒါပါပဲ။

ဒေါ်ပုလဲက (၂)ရက်ပဲ စောင့်မည်ဆိုတော့ ငွေ(၁)သိန်း ရဖို့ ၊ မှတ်ပုံ တင် ရှိဖို့ လူးလားခေါက်တို့ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ၊ ရွာထဲမှာ ယောက်ယ က်ခတ် နေကြသည် ။

မြယွန်းမိုရ်ကလည်း ယောက်ယက်ခတ်အောင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့အစ်မကို တရားဟော တုန်း။ တားဆီးတုန်း။

"ယမင်းမြတ်အေးရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်က လူငယ်တွေ ထိုင်း မှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်ကြတဲ့ အကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် ရေးထားတာ။

ငါဖြင့်ဖတ်ပြီး မျက်ရည်တွေလည်း ကျရဲ့ ၊ သနားလည်း သနားရဲ့ ။ လူတွေက လောဘတွေရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ပြီး လူကုန်ကူးမကြီးတွေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်ကုန်ကြတာချည်းပဲ"

"အဲဒီစာအုပ်ထဲက အေးမြဆို ထိုင်းကလပ်တစ်ခု ရောက်သွားပြီး ဘဝပျက်သွားရတာ"

"ကလပ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာတွေ လုပ်ရတာလဲ"

"ပြည့်တန်ဆာ လိုပါပဲဟယ်။ ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်သွားရတာပေါ့။ ကလပ်ပိုင်ရှင်က တစ်နှစ် တစ်ခါ ဆေးစစ်တယ်။ HIV ပိုးတွေ့လို့ ရောဂါရပြီ ဆိုတော့မှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာ။ နို့မို့လို့ ကတော့ ထွက်ပြေးလည်း မရ၊ သတ်ပစ်ဖို့ လည်း ဝန်မလေးကြဘူး။ နှိပ်စက်ဖို့ လည်း ဝန်မလေးကြဘူး။ ရောင်းစားခံထား ရတာဆိုတော့ ပိုက်ဆံလည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ အသားလွတ် ငရဲခံနေကြရတာ။ ကိုယ့်မိဘလည်း ငွေထောက်ပံ့နိုင်ကြတာ မဟုတ်"

"တော်တော်ဆိုးတယ်နော်၊ ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးမှ ထွက်ပြေးလို့ ရလာတော့လည်း မဲဆောက်က အမှိုက်ပုံကြီးမှာ သွားပြီး သောင်တင်နေကြရတယ်"

"အမှိုက်ပုံမှာ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ"

"တစ်မြို့လုံးက အမှိုက်တွေကို ကားတွေနဲ့ လာပြီး စွန့်ပစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအမှိုက်တွေ ထဲကနေ ဘူးတွေ၊ ခွက်တွေ၊ စားသောက်စရာတွေကို သံချိတ်နဲ့ ဖြဲရုံရှာကြ၊ ပြန်ရောင်းကြရတာပေါ့"

"ဪ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာနော်"

"ဆိုးတာပေါ့။ အမှိုက်ပုံဘေးမှာ လေးတိုင်စင် တဲလေးတွေ ဆောက်

ပြီး လေပုပ်၊ လေသိုးတွေကို ရှူနေကြရတဲ့ ဘဝ။ အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေက အရမ်းများ တော့ သူတို့ လည်း ထောင့်စေ့အောင် မကူညီနိုင်ကြဘူး။"

မြယွန်းမိရ်၏ စကားကို လက်ခံသူ ရှိသလို လက်မခံ သူတွေကလည်း မဲ့ကြ ရွဲ့ကြ၏။ ဘာပဲပြောပြော နားထောင်ဖော် ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါသည် ။

"နောက်တစ်ယောက်က ရခိုင်မလေး သင်းမြတ်ခိုင်တဲ့ ။ ဒီလိုပဲ အဘွားကို ငွေရှာပေးချင်လို့ လုပ်ကျွေးချင်လို့ သူများ ဖြားယောင်းတဲ့ နောက် ပါလာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကုန်ကူး ခံရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ထိုင်းက သူဌေးအိမ်တစ်အိမ် ရောက်သွားပြီး အိမ်ဖော်လုပ်ရတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း မရဘူး။ အိမ်ရှင် သူဌေးမကြီးက ခိုင်းလည်း ခိုင်း၊ သူတို့ ထိုင်းစကား နားမလည်လို့ လွဲရင်လည်း ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်"

"ငါသာဆို ပြန်ခံသတ်တယ်။ နပန်း ဖက်လုံးပစ်မယ်။ သူသေသေ ကိုယ်သေသေ"

"အဲလို သတ္တိရှိရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ခုကျ သူတို့ က ထိုင်းရဲနဲ့ ခြောက်လှန့်ထားတယ်။ အပြင်ထွက်တာနဲ့ ပြေးတာနဲ့ ရဲက ပစ်သတ်လိမ့်မယ်လို့ ခြောက်လှန့်ထားတယ်"

"နောက် သူဌေးအိမ်မှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျားကြီးရယ်၊ သား(၂)ယောက်ရယ်က ဝိုင်းပြီးစော်ကား"

"ဟင်... ရဲသွားတိုင်လို့ မရဘူးလား။ သူတို့ ဥပဒေက အကာအကွယ် မပေးဘူးလား"

"တောက်... လူပါးဝလိုက်တာ "

"သူတို့ နိုင်ငံလေ။ ရဲကလည်း ကူညီဖို့ နေနေသာသာ တရားမဝင် အလုပ်သမားဆိုပြီး ဖမ်း ထောင်ထဲထည့်မှာ "

"အောင်မယ်လေးဟယ်၊ နောက်ဆုံး ဘဝပျက်၊ စုတ်ပြတ်သတ်တာပဲ အဖတ်တင်ပါလား။"

"ဟုတ်တယ်၊ အခု အဒေါ်ကြီးတွေကိုလည်း ဘာကြည့်ပြီး ယုံကြည်လို့ ရမှာ လဲ။ ခေတ်ကြီးက လူကုန်ကူးမှုတွေ ဗွက်ပေါက်နေတဲ့ ခေတ်။ လူသားအချင်းချင်း မစာနာကြတော့ဘူး။ လူတွေကို ကြက်လို၊ ဘဲလို ရောင်းစားနေကြပြီ။ မက်လုံးတွေ အမျိုးမျိုးပေး။"

"မက်လုံးလည်း မပေးပါဘူးဟယ်။ ထိုင်းလိုက်ရဖို့ အရေးငွေ(၁)သိန်း ရှာရ၊ မှတ်ပုံတင် လုပ်ရနဲ့ "

"ဒါ သက်သက် မက်လုံးပေးခြင်းပဲဟ။ လွယ်လွယ်ဆို သံသယ ဝင်မှာ စိုးလို့ စတန့်ထွင်တာ။ သူတို့ က နင်တို့ (၁)သိန်းလည်း ယူမယ်၊ နင်တို့ ကိုလည်း ရောင်းစားမယ်"

"မြဲယွန်း နင်ကျ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ အဲလိုတွေ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောတတ်နေတာလဲ"

"ငါသွားနေတဲ့ ဘွားသီလရှင် ကျောင်းမှာ ပြန်ဆက်က စာရေးမလေး တစ်ယောက်လည်း တည်းနေတယ်။ သူက စာအုပ်ကောင်းတွေ ယူယူ လာတယ်လေ။ ငါက ကျောင်းစာအပြင် အဲဒီစာအုပ် တွေလည်း ယူဖတ်တဲ့ အခါ ဖတ်။ သူပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကိုလည်း နားထောင်တယ်။ နောက် ငါတို့ ကို စာသင်တဲ့ ဆရာ ဆရာမထဲမှာ စာဖတ်တဲ့ ၊ ခေတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်တဲ့ ဆရာတွေလည်း ပါတယ်လေ။ သူတို့ ကလည်း

ပြောပြကြ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ သတင်းစာတွေ ပေးဖတ်ကြနဲ့ ။ ကိုယ်ရောင်း
စား မခံရအောင်လည်း ကြိုးစား။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကာ
ကွယ်နိုင်အောင် အလင်းပေးပါတဲ့ ဟ"

"ဪ..."

မြယွန်းမိရ်ပြောလို့ သူမ၏ သူငယ်ချင်းအချို့က ဒေါ်ပုလဲ၏ ထိုင်းတ
ရားကို သံသယ ဝင်သွား ကြပေမဲ့

လူကြီးပိုင်းတွေနှင့် လူငယ်အချို့ကတော့ ဒေါ်ပုလဲ၏ စကားကိုသာ
ယုံကြည်ကြပါသည် ။

"ခွင့်သာခိုက်မှ မလုပ်ရှားရင် လူဖြစ်ကျိုး ရှုံးမှာ ပေါ့။ အခွင့်အရေးဆို
တာ (၂)ခါမလာဘူး။ ဟိုကောင်မလေးက ရှင်တို့ ကို ချမ်းသာအောင် မ
မှာ လား။ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဆွဲနှစ်မှာ လား။ အလကား စာကြောင်
ကြောင်နေတာ"

"ဘယ်သူမှ မလိုက်လည်း နေ၊ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ ရွာကို သွားလိုက်
မယ်။ ဟိုကဝေးလို့ နီးတဲ့ ရွာ ဝင်တာ။ မမူကလည်း ခေါ်လို့ ။ သူတို့ ရွာ
သားတွေက လက်ကြောလည်း တင်းတယ်။ အသောက်အစားလည်း
ကင်းကြတယ်။ အလုပ်လည်း ရှားပါးကြပါတယ် ဆိုလို့ ။ မနေ့က (၁၃)
ယောက် စာရင်းပေး၊ ငွေပေးပြီးသွားပြီ။ ဒီနေ့ (၇)ယောက်ပဲ လက်ခံ
တော့မယ်။ လူမပြည့်ပြည့် ပြည့် မနက်ကျ ပြန်ပြီ၊ ဒါပဲ"

ဒေါ်ပုလဲက မာသည် ။ သူကမာလေ ရွာသားတွေက ယုံလေ။ သူ့
ထက်ငါဦး ငွေတွေရှာကြ။ အပြေးအလွှား စာရင်းပေးကြ၊ ငွေသွင်းကြသ
ည် ။

မြယွန်းမိရ်တို့ ရွာမှာ ပညာတတ်ကလည်း ရှားပါးသည် ။ ရွာမှာ မူလ

တန်းကျောင်းထိပဲ ရှိလို့ မူလတန်းအောင်လျှင် ကျောင်းပြီးပြီလို့ တောင်
ထင်တတ်ကြသည်။ ။

နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်ကြပြီး ပညာ
တတ်တော့လည်း ရန်ကုန်ရောက်၊ မန္တလေးရောက်၊ ထိုင်းတွေ စင်ကာပူ
တွေ ရောက်ကုန်ကြသည်။ ။

ယခု ပညာအခြေခံ မလိုဘဲနှင့် ထိုင်းသွားရမည် ဆိုတော့ ရွာသား
တွေအားလုံး ပျော်လို့ မဆုံး တပြုံးပြုံး။

မြယွန်းမိရ် တစ်ယောက်သာ လိပ်ဥပျောက်သည့် လိပ်မကြီးလို၊
ကြက်ကလေးတွေ ပျောက်သည့် ကြက်မကြီးလို ဟိုပြေး တရားပြလိုက်၊
သည် ပြေးပြီး တရားဟောလိုက်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ့်အစ်မကိုပင် ကိုယ် မကယ်တင်နိုင်ဘဲ
ရွာထဲမှ အသက်(၂၀) ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်ကောင်းလေးတွေ အားလုံး (၁၆)ယောက်။
ယောက်ျားလေး (၅)ယောက်၊ မိန်းကလေး (၁၁)ယောက်
ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီတို့ နောက်သို့ ပါသွားခဲ့ကြလေသည်။ ။

အခန်း(၃)

တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ။

အဆက်အသွယ်တွေလည်း မရ။

ငွေလည်း မရ။

ကိုယ့်သားသမီးတွေ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေကြပြီလဲ။

ရွာက ဒေါ်မူမူလည်း ရွာသို့ ပြန်မလာတော့။ အစကတည်းက မိသားစု မရှိသည့် မုဆိုးမကြီးမို့ ရွက်ကျပင်လို အဆင်ပြေရာ နေတာ။

ပြောင်ပြောင် ရောင်ရောင်နှင့် ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲမို့ အထင်ကြီးခဲ့ကြတာ။

ယခုကျ သုံးလကျော်လည်း ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာ။ လေးလကျော်လည်း အကြောင်း မထူး။

မိုးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလို့ လယ်တွေပင် ဆင်းကုန်ကြပြီ။ ထိုင်းသို့ ပါသွားသည့် မဲဆောက်စက်ရုံသို့ အလုပ်လုပ်ရအောင် လိုက်သွားကြသည့် လူငယ် (၁၆)ယောက် ဘယ်ဘဝ ရောက်ပြီး ဘယ်လို ဖြစ်ကုန် ကြသည် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သတင်းစုံစမ်းလို့ မရ။

သည် တော့မှ တင့်တို တရယ်ရယ်နှင့် ငါးရုံပြာလူးတွေ ဖြစ်ကြ။ ဒေါ်မူမူ၏ သတင်းကို စုံစမ်းကြ။ ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီ ဆိုတာကို စုံစမ်းကြ

သည် ။

လူကုန်ကူးပါသည် ဆိုမှ တော့ မလည်ဘဲ မကူး။ ကိုယ့်လူတွေ တရုတ်ရောက်ပလား။ ထိုင်း ရောက်ပလားဆိုတာ တွေးလို့ တောင် မရ။

တောသူ တောင်သားတွေ ပီပီ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ ဘယ်သွား လို့ ဘယ်ကပ်ရမည် မှန်းလည်း မသိ။ ဘယ်ဌာနကို တိုင်ပြီး ဘယ်လို အမှုဖွင့်ရမှန်းလည်း မသိ။

ရန်ကုန်ပဲ လိုက်ရမလိုလို။ မန္တလေးပဲ လိုက်ရမလိုလို။ လည်လည် ဝယ်ဝယ်လည်း မရှိ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဗေဒင်မေးလိုက်၊ နတ်မေးလိုက်၊ ယတြာချေလိုက်ပဲ လုပ်နေရသည် ။

မြယွန်းမိရ်တို့ အိမ်မှာ တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုး။ အဖေက အရင်ကတည်းက ရောဂါသည် ။ မိထွေးက မိန်းမကြမ်း။ အလုပ်စုံလုပ်ပြီး ကျွေးတတ်သည် ။

ယောက်ျားကို ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်၊ ငါးရှာ၊ ဖားရှာပြီး ကျွေးတတ် သည် ။ ဟင်းရွက်လည်း ခူးရောင်းတတ်ပါရဲ့ ။

မြယွန်းမိရ်ကတော့ သူ့လို အလုပ်ကြမ်းတွေကို ကျားစီးဖားစီး မလုပ် နိုင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းတက် လာရသူမို့ လူက ခပ်ပျော့ပျော့။

ကောက်စိုက်လည်း တော်ရီလျော်ရီ။ ပျိုးလည်း မနုတ်တတ်။ တောထဲ ဟင်းရွက် ခူးရောင်းဖို့ ကျတော့လည်း ပျိုလေး အရွယ်လေ။

ခေတ်ကြီးက တောရော၊ မြို့ပါ မိန်းမပျိုလေးတွေ အတွက် လုံခြုံမှုမရှိ။

သည် တော့ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို ငြိုငြင်သည့် မိထွေးတော် ရန်မှ လွတ်အောင် မြယွန်း အဘွား သီလရှင်၏ ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ သွားလုပ်နေ

လိုက်သည်။ ။

သီလရှင် (၁၀)ပါးလောက်ရှိသည့် ကျောင်းမှာ ဆွမ်းချက်ပေး။
ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးသည်။ ။

ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မှာ ခေတ္တခိုလှုံရင်း ဘဝကို အားမာန်အပြည့်နှင့်
ပျံ့သန်းတော့မည့် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်။

မမမြလွန်းအတွက် ပူပင်သောက ရောက်နေရသည် မို့ နေ့စဉ် ဘု
ရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းရင်း ဘယ်လိုချိတ်ဆက် ကူညီ ရှာဖွေရပါမည်လဲ
ဟု သာ တွေးတော နောက်ဆံတင်းနေရ ပါသည်။ ။

"တပည့်တော်တို့ ရန်ကုန် ပြောင်းရမှာ မို့ လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ
ဘုရား။ ရန်ကုန်မှာ က အိမ်နဲ့ ခြံရှိတယ်။ ပင်စင်လည်း ယူပြီးပြီဆိုတော့
ဆရာလေးတို့ ကို လာပြီး အပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ"

သည် မြို့က ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးပါ။ အဘွား သီလရှင်တို့ ကို
တစ်လ ဆန်တစ်အိတ် လှူသည့် အလှူရှင်။ ယခု ပင်စင်ယူပြီး သူ့မြို့ သူ
ပြန်မည်မို့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ရင်း၊ လှူရင်း တန်းရင်း ရောက်လာကြ
သည်။ ။

အဘွား သီလရှင်တွေခမျာ စိတ်မကောင်းတွေ ဖြစ်ကြ၊ နှုတ်ဆက်စ
ကား၊ ဝမ်းနည်းစကားတွေ ဆိုကြသည်။ ။ မြယွန်းမိုရ်ကတော့ အငေး
သား ကြည့်လို့။ ။

"သူလေးက အဘွား မွေးထားတာလား"

အသက် (၇၀)ကျော် အဘွား သီလရှင်ကြီးကို ဆရာမကြီးက မေးတော့ မြယွန်း ခေါင်းညိတ်ပြ မိသည်။ ။

"တပည့်တော် တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ မို့ အဖော်လေး ရအောင် ဒီသမီးလေးကို ထည့်လိုက် ပါလား အဘွား။ သမီးလေးကို ဒီကျောင်းရောက်တိုင်း အကဲခတ် ကြည့်မိတယ်။ လိမ္မာရေးခြား ရှိတာ ကိုလည်း ကြိုက်တယ်"

"အဘွားတို့ က ဒီကလေး မရှိလည်း ဖြစ်နေတာပဲ။ တပည့်တော် အဖော်ရအောင် ဒီကလေးကို မွေးချင်တယ်။ ကလေးကို ပညာလည်း ဆက်သင်ပေးပါ့မယ်။ သူ့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ရပ်တည်နိုင် အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင် ပေးပါ့မယ် ဘုရား"

မြယွန်းမိရ် ဆရာမကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ပင်စင်စား။ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးမို့ ယုံကြည် ကိုးစားထိုက်မည် ထင်ပါသည်။ ။ လူကုန်ကူး နေကြသည့် ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆရာမကြီးတော့ ပါမည်မထင်။

သူမက ကျီးလန့်စာ စားနေရသလို လူတိုင်းကို သံသယ မျက်စိနှင့် ကြည့်နေမိတာ လွန်တော့ မလွန်။

ယခုဆို ရွာက လူငယ် (၁၆)ယောက်လုံး ဘာသတင်းမှ မကြားရတာ (၄-၅)လ ရှိပြီမဟုတ်လား။ အဘွား သီလရှင်ကြီးကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ။

"ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်ပါ တာဝန်ယူတယ် ဆိုရင်တော့ အဘွား ထည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ မိဘတွေကိုတော့ သွားပြီး ခွင့်

တောင်းရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း သွားပြီး ခွင့်တောင်းမှာ ပါ။ သူ့မိဘတွေရဲ့ သဘောထား ရယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကရော လိုက်ချင်စိတ် နေချင်စိတ် ရှိရဲ့ လား"

မြယွန်းကတော့ မျက်လုံးလေးတွေ အဝေးသို့ ငေးရင်း တွေးတွေးဆဆ။

"သမီးကို လူဖြစ်အောင် မွေးမယ်ဆိုမှ တော့ ဘာမလိုက်စရာ ရှိသလဲ ဆရာမကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက ဆန်းပြားလွန်းတော့ ရေတွင်းထဲနေတဲ့ ဖားသူငယ်လေးအဖို့ ပင်လယ်ထဲ ကူးခတ်ရမှာ စိုးရွံ့နေမိပါတယ်"

"စိတ်ချ၊ ဆရာမကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ သမီး မှ ညံ့မစွန်းစေရဘူး။ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း လိမ္မာ ရေးခြား ရှိရမှာ ပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ အုပ်ထိန်းသူက ဘယ်လိုပင် စောင့်ရှောက် စောင့်ရှောက် ကိုယ့်စည်းရိုး ကိုယ်ပြန်ချိုးရင် ပျက်စီး တတ်ကြတာပါပဲ"

"သမီး လိမ်လိမ်မာမာ နေပုံမယ် ဆရာမကြီး။ ဆရာမကြီးကိုလည်း ပြုစုပုံမယ်"

"အေးပါကွယ်။ သာဓု သာဓု သာဓုပါ။ ဆရာမကြီးက ဒူးမကောင်းတော့ အထိုင်း အထခက်၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရည် ရှင်သန်မှုတောင် မနည်းကြိုးစားနေရပါတယ်"

ဆရာမကြီးဟာ ဝလည်း ဝ၊ ဒူးကလည်း မကောင်းသဖြင့် ကူဖော်လောင်ဖက် အဖော်သဟဲလေး လိုချင်ပုံ။

ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာ။ ကိုယ့်ကို ပညာပေးမည်

ဆိုတာနှင့် ပင် မြယွန်းမိုရ် ဝမ်းသာလှပါပြီ။

"ကဲ... သမီးရဲ့ မိဘတွေဆီ သွားမယ်။ သွားပြီး ခွင့်ပန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး"

ဆရာမကြီး ဒေါ်ထားထားမေနှင့် အတူ မြယွန်းမိုရ်တို့ ရွာသို့ ဆိုက်ကားနှင့် သွားကြသည် ။ မြယွန်းတို့ အိမ်က သစ်သား (၄)ပင် အိမ်လေးပါ။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေက အိမ်ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး ထိုင်နေ၏။ မိထွေးတော် ဒေါ်ခင်လင်းက အဖေ့ အနားမှာ ထိုင်ပြီး ဆန်ရွေးနေလေသည် ။ မျက်နှာကတော့ စောစောက ကြည်ကြည်သာသာ။

လင်ပါသမီး မြယွန်းကို မြင်လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာ ရှက်ခေါက်ချိုး ဖြစ်သွားလေ၏။

"ကြွပါ ဆရာမကြီး။ ဒါက သမီးအဖေ။ ဒါက အဖေ့နောက်မိန်းမ ဒေါ်ခင်လင်းတဲ့ ။ သမီးမှာ အစ်မတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ (၄-၅)လက ထိုင်းကို အလုပ်လုပ်ရအောင် ဆိုပြီး သူထည့် လိုက်တာ။ ခုထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူး။ သေလေသလား။ ရှင်လေသလားလည်း မသိရ။ ရောင်းစား ခံနေရသလားလည်း မသိရပါဘူးရှင်"

ဒေါ်ခင်လင်းကလည်း မခေ။ မြယွန်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်။

"နင့်အစ်မကိုက ဆတ်စလူးထပြီး လိုက်သွားတာ။ ငါ့ကိုချည်း လွဲချမနေနဲ့ ။ အခုလည်း သူ ဟိုမှာ အဆင်ပြေနေမှာ ပါ။ အိမ်ကိုသာ ပြန်မပေးချင်လို့ အပျောက်ရိုက်နေတာ"

"ဒါဆို ဒီကပါသွားတဲ့ လူ (၁၆)ယောက်လုံး အိမ်ကို မပေးချင်လို့

အပျောက်ရိုက် နေကြတာလား"

"ဧည့်သည် ပါလာလို့ စကားများများ မပြောချင်ဘူး။ ဖအေကလည်း လူမမာ၊ သမီးတွေ ကလည်း မိဘကို လုပ်ကျွေးရမှာ စိုးလို့ ရှောင်နေကြတယ်။ ကဲ... ပြော ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ"

ဒေါ်ခင်လင်း ဆက်ဆံပုံကြောင့် မြယွန်း ဆရာမကြီးကို အားနာမိသည်။ ဆရာမကြီးကတော့ အသိပညာ နံနဲသည့် တောသူတောင်သား နင်းပြားတွေကို စာနာ နားလည်နိုင်ပါသည်။

"ဪ... ဆရာမကြီး လာတာ ဒီလိုပါ။ သမီးက သီလရှင်ကျောင်းမှာ မှီခိုနေရတဲ့ အတူတူ ကျွန်မက သူ့ကို မွေးစားချင်လို့ ပါ"

"ခိုင်းစားချင်တာများ စကားကို လှအောင် ပြောနေရသေးတယ်"

ဒေါ်ခင်လေး၏ စကားက ရိုင်းရိုင်းပျပျ။ မြယွန်းမိုရ် ပြာသွားသည်။ တော်ကြာ သူ့ကို စေတနာ ပျက်သွားမှ ဖြင့်။

"သမီး တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်။ သမီးက အဲလို အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ သူပါ။ ပညာတတ်ချင်လို့ လေးတန်းအောင်တော့ အဘွားသီလရှင် ကျောင်းမှာ ကပ်နေပြီး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးရင်း ကျောင်းဆက်တက်ခဲ့ရ သူပါ"

မြယွန်းမိုရ် ကိုယ့်အဖေကိုပဲ ခွင့်ပန်ရပါသည်။ မိထွေးကို ဦးထိပ်ထားနေလို့ မရတော့။

"ဖေဖေ သမီးကို ဆရာမကြီးက ပညာသင်ပေးမယ်။ မွေးမယ်တဲ့။ သမီး လိုက်သွားပါရစေ။ သမီး အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ဖေဖေတို့ ကို ထောက်ပံ့ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ မမသတင်းကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး သမီး

ကြီး ထိုင်းမှာ ဒုက္ခရောက် နေရင် ပြန်လာလို့ ရအောင် သမီး တတ်နိုင်သ
မျှ ကူညီလိုက်ပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

မြယွန်းမိုရ် ဖခင်နှင့် မိထွေးကို ကန်တော့ပြီး ဆရာမကြီး ဒေါ်ထား
ထားမေ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ဘဝ၏ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်ကွက်တွေက တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း
ပြောင်းလဲနေတာတာ ပါပဲလေ။
